

Pris 25 öre

T 4 - Hässleholm
1907-1947

Årgång 5 - Nr 2

Tidning för Kungl. Skånska Trängkåren

Dessa ha gynnat oss - gynna dem!

— Stackars alla civilister
som blir bortklemade
på bekväma

DOX

madrasser

Esses
fabrikslager
Kärsleholm

Tillverkar: Mässingsslöjd, militära minnessaker,
elektrisk armatur.

Försäljer i parti:

Konstsmide i olika utförande och
prisläge, korgartiklar av rotting,
gjutna prydnadssaker, landskapsva-
pen för hemmet m. m.

Infordra offert!

A.-B.

Häggström & Burnett

213 96

Söderg. 14, Malmö

239 39

FÖR HERRAR MED KLÄDKULTUR

**Eskilstuna-
boden**

Lund

MÖBLER

köper Ni absolut förmånligast av

MÖBELKOMANIET

i ASTORP. Tel. 191

OBS! EGNA MÖBELVERKSTADER

Besök vår stora utställning!

Resan till Astorp betalar sig.

SNAPPHANEN

TIDNING FÖR KUNGL. SKANSKA TRÄNGKAREN

Årg. 5 - Nr 2

Redaktör: Vpl 486 Sjögren

Pris 50 öre

KARCHEFEN HAR ORDET:

DÅ JAG NU

Jätt tillfälle att skriva några rader i Snapphanen, gå tankarna tillbaka till den dag för 40 år sedan, då kåren flyttade in i Hässleholm. Vi alla, som nu arbeta vid kåren, ha anledning att med tacksamhet betänka, hur väl den dåvarande chefen planlade kårens förläggning och hur mycket arbete all personal utförde för att iordningställa kasernområdet — ett arbete, som vi nu njuta frukterna av. Tankarna gå också till allt gott arbete i försvarets tjänst, som under denna långa tid utförts vid T 4 av våra föregångare i alla personalkategorier. Det arbetet har underlättats därigenom, att kåren och dess personal alltid mött förståelse från den civila befolkningen och stadens myndigheter.

När vi nu se framåt på den tid, som kommer, är det oss en glädje att hälsa P 2 och Tyg 3 välkomna till staden. Vi skola göra så gott vi kunna för att samarbetet skall bli det bästa.

H. Hagberg

T 4 och staden

Under de år, Kungl. Skånska Trängkåren haft sin förläggning här, har den utövat ett stort inflytande på stadens utveckling. Dess officerare och underofficerare med vederlikar hava flitigt deltagit i det kommunala livet. Så var exempelvis kårchefen, överste von Heideman, på sin tid även ordförande i stadens drätselkammare och skötte då så att säga "hela rulljanssen" i staden med omnejd. Genom kärlikare och veterinärer har sjukvården i orten haft ett värdefullt tillskott. Sist men icke minst har kårens musikkår berett stadens invånare många högtidsstunder. De år från år allt mera populära friluftskonserterna vittna härom.

Samarbetet mellan stadens och militära myndigheter har alltid varit det allra bästa. Härtill har kanske i hög grad bidragit, att en av kårens officerare under många år fungerade som stadsstyrelsens ordförande, d. v. s. borgmästare. Vid officiella högtidligheter har militären deltagit samt med sin närvaro givit ökad glans och högtid åt det hela.

Staden och trängkåren hava under de gångna 40 åren alltmera vuxit ihop, särskilt sedan kårens område den 1 januari 1942 införlivats med staden. Kårens mannar äro gärna sedda i stadens vimmel, icke minst av det tåcka könet, om vars gunst de tävla med eleverna vid tekniska skolan.

I förhoppning att det goda förhållandet mellan staden och kåren måtte råda jämväl i fortsättningen, framgår jag till kåren stadens tack för svunna och välgångsönskningar för kommande tider.

Wolmer Simonsson

Borgmästare.

Flyttningen till Hässleholm

— var inte populär

Den 3 oktober 1907 stod Kungl. Skånska Trängkåren för sista gången uppställd på kaserngården i Landskrona, och för sista gången kastade såväl befäl som manskap en blick på den gamla, åldrade kasernen, där en gång "Konungens eget värfvade Regemente" skyldrat inför mönsterherren. Några timmar senare urlastade kåren vid järnvägsstationen i den lilla köpingen Hässleholm. En som var med om denna flyttning är fanjunkare Emil Martinsson, som har berättat för oss om den och om förhållandena vid Kungl. Skånska Trängkåren för 40 år sedan.

— Bland de distinktionskorpraler, som den morgonen år 1907 stod uppställda på kaserngården i Landskrona, var också jag, berättar fanjunkare Martinsson. Distinktionskorpral motsvarar nu furir, och jag hade alltså redan hunnit stifta en ingående bekantskap med Kungl. Skånska Trängkåren, innan den flyttades till Hässleholm.

— Jag antogs som volontär den 1 november 1903, och jag kom första gången till kasernen i Landskrona en lördagskväll, om jag inte minns fel. Jag var naturligtvis inte ensam, utan vi var säkert ett 60-tal ynglingar i 20-årsåldern, som ryckte in den dagen. Givetvis kände såväl jag som mina bifvande kamrater oss ganska enkla, då vi kom till kasernen, men det dröjde inte länge förrän vi blev varma i kläderna. Dagen efter ankomsten, på söndagen alltså, fick vi tillfälle att bese staden och dess sevärdheter, men på måndagen började utrustningen av de nyinryckta.

— Kåren hette för övrigt då ännu Kungl. Wendes Trängkår, vilken hade bildats av den förutvarande Kungl. Wendes Trängbataljon. I Landskrona låg för resten på den tiden ännu en trängkår, nämligen Andra Göta Trängkår, som sedermera förlades till Linköping och fick namnet Östgöta Trängkår.

— Wendes Trängkår bestod då av kärstab, två trängkompanier och ett sjukvårdskompani. För oss volontärer började så småningom de olika övningarna. Reveljen gick då som nu kl. 6, och sedan den personliga vården undanstökats, intogs kaffe i matsalen. Efter rykt i stallet följde mestadels gymnastik, och därefter blev det frukost mel-

lan kl. 9 och 10. Sedan följde övningar till middag kl. 14, varpå ett eftermiddagspass skulle avverkas, innan dagsprogrammet var avslutat. Aftonmålet serverades kl. halv 8. Det var alltså något annorlunda mattider än de som nu tillämpas, men de passade oss bra, och på maten var det sannerligen inget fel. Den var fullgod, även om den inte var så omväxlande som nu.

— På hösten började skolorna, och de pågingo till våren med avbrott för permission över jul och nyår. Semester fick vi under fjorton dagar någon gång på sommaren. Övningarna var givetvis många. Bl. a. brukade det vissa lördagar förekomma en mindre fältmarsch, till vilken vi utrustades med reservportioner, bestående av en konserv, som skulle delas på två man, samt en chokladportion och ganska stora, hårda kex. Innan vi anträdde marschen fick vi två och två av hälften av konserven och potatis laga till en pyttipanna och koka choklad i våra stora fältflaskor. Sedan påbörjades marschen jämte övningar, varefter uppehåll gjordes, under vilket vi fick gräva kokpropar för tillredning av resten av konserverna. Den återstående delen av chokladportionen förbrukades vid chokladkokning efter hemkomsten. På lördagarna skulle vi också se över vår personliga utrustning samt företa stallputs, och det fick minsann inte finnas några fläckar på sadel eller annan ridutrustning. Dessutom hade vi att svara för putsen på officerarnas hästuprustning, och var inte allt ordentligt gjort vid visitationen, blev det att använda ytterligare några timmar av lördags- eftermiddagen till puts.

Majoren inspekterar. Post påträffas som icke har vett att lämna av. Majoren förehåller honom hans skyldighet och avslutar sitt anförande med en förfrågan om posten förstått innebörden av det sagda.

Posten: — Ja, löjtnant!

Majoren (fin, förnytt man) skakar på huvudet och pekar sedan på mössans gradbeteckning. Posten grubblar, försöker så än en gång: — Överste?

Majoren skakar åter milt ogillande på huvudet och framhåller i pekandet. Posten tänker så det snurrar innanför skinnmössan. Pöstsligt ljusnar de plågade dragen och lättad över att äntligen ha kommit till klarhet hojtar posten: — General!

Majoren skakar åter på huvudet, denna gång nästan sorgset, och pekar åter på sin mössa.

Besviknen och trött på leken frågar då posten ifsket: — E' Ni inte de' då?

— På den tiden värvade man sig för två år, och därefter kunde man värva sig för ett år i sänder, om man trivdes med det militära. Volontärlönen var tämligen blygsam eller 15: 50 i månaden; härav skulle 3 kr. sättas in på postsparbanken och 2 kr. på någon enskild bank. Resten fick vi fritt disponera, men det skulle absolut räcka till putsmedel och tvätt av de vita handskar, som vi måste hålla oss med. Pengarna på postsparbanken kunde vi inte få ut förrän vi slutade eller blev underofficerare, medan det belopp, som vi satte in på den enskilda banken, kunde kvitteras ut efter det att man erhållit kompanichefens tillstånd därtill. De pengar vi fick räckte dock i de flesta fall. På den tiden fick man ju en kaffe med två stora wienerbröd för 12 öre, och ville man ha en kaffe med ett klivet franskbröd med ost på, räckte det med 17 öre. Pilsner kunde på den tiden köpas på "markan" men sedermera togs denna möjlighet bort,

och lika bra var det, även om denna försäljning aldrig förorsakade något oväsen.

— 1905 försvann, till stor besvikelse för såväl befäl som manskap, det gamla namnet och ersattes av Kungl. Skånska Trängkåren. Dessutom hade vi hört rykten om att kåren skulle flyttas till Hässleholm, den lilla köpingen i norra Skåne. Detta mottogs med än mindre glädje, ty man hade fäst sig vid Landskrona. I Trängklubbens skriftserie nr 6 berättar G. A. Smith i en återblick över "De svenska trängtrupperna" för åren 1865—1927 bl. a. följande:

"Man hade hunnit rotfästa sig i Landskrona, mängden hade lyckats förskaffa sig någon liten bissyssa, bostads- och skolförhållanden voro goda och staden synnerligen angenäm som garnisonsort. Rykten flögo, att riksdagsbeslutet skulle ändras och att hässleholmskasernerna skulle användas såsom remontskola för skånekavalleriet eller såsom volontärskola för I. arméfördelningen, man lyssnade och hoppades. Julen 1905 kom dock som en mindre kärkommen julkapp ukasen att Skånska trängkåren skulle avhålla 1906 års regementsövningar i — Hässleholm. Nu blev det bland befälet ett slagsmål om bostäder i den lilla köpingen och de svåra förhållandena härutinnan framkallade en 'Galgenfrist' med flyttningen till år 1907."

— Ja, nog mottogs nyheten om förflyttningen till Hässleholm med blandade känslor. Men den 3 oktober 1907 stod vi i alla fall uppställda för transport, och med vemod tänkte vi säkerligen alla på Landskrona, på dess vackra omgivningar, på havet och de härliga badplatserna, på den minnesrika kasernen, ja, kort och gott på den tid som varit.

— Några timmar senare lastade vi ur vid stationen i Hässleholm och marscherade sedan till den nya kasernen med musik i teten, bekikade av många hässleholmare. Kasernen i Hässleholm var naturligtvis i förhållande till den vi lämnat högmodern, och bl. a. fick vi distinktionskorpraler egna rum. I Landskrona fungerade vi som logementsbefälhavare, vilket kanske inte var så dumt, då vi äldre alltid hade större respekt med oss än de yngre korpralerna och vice korpralerna. Men det var också skönt att få egna rum.

— Efter det vi installerat oss blev det att gå ned till köpingen och se sig omkring, och det måste sägas, att det var inte mycket att se. Upp till kasernen var det vanlig landsväg, och för övrigt var det ju stor skillnad på Hässleholm och Landskrona. Men även om det kändes besvärligt till en början, dröjde det inte länge förrän man blev bekant med köpingen och sedermera staden Hässleholm. Och förhållandet mellan ortsbor och militärer har i alla

Över alla gränser

Rubriken synes kanske egendomlig. Tanken slog mig, när jag en kväll satt vid min gamla 30-wattare och "körde" ut på en tur i etern. "Väglaget" var prima och först ställes färden till Danmark, där jag träffade OZ7J i Aalborg. Bara ortsnamnet borgar ju för att vårt sammanträffande blev angenämt. Vi radioamatörer ha inte för vana att bli långvariga vid våra besök och efter några minuter hade jag sagt "gn" (god night) till dansken. Ett nytt "call" i natten fick svar från OK2SL i Brno i Tjeckoslovakien. Visserligen tala vi i vardagslag helt olika språk, men när vi träffas i etern, talas ett för alla amatörer begripligt "tungomål". På hemvägen från OK2SL i Brno passade jag på att besöka en gammal eterbekant i Prag OK1VR. Medan vi språkade med varandra, kom en engelsman in och ville vara med. Han var för tillfället kommanderad vid de brittiska ockupationsstyrkorna i Hannover. Jag fortsatte sedan min resa för att via Holland komma över Kanalen till England. I Groeningen i Holland träffade jag "eterflygande holländaren" PAGWT. Hoppet över Kanalen var lätt gjort och så hamnade jag hos G2FP i Exeter. Engelsmannen var en underhållande kollega och hans verifikationskort, som jag erhållit, vittnar om livlig håg och fantasi. Helt naturligt ville jag ju hälsa på hos en skotte och hade turen att i Kinghorn träffa GM2NQ. Min resa fortsatte sedan till Norge och Stavanger för att därefter avslutas hemma i Sverige.

Sedan kriget slutat har det blivit en hel del radioamatörer här i landet, spridda från sydligaste Skåne till nordligaste Norrland. Under kvällen hann jag besöka goda vänner i 7 länder i Europa. Givetvis önskar man komma över till det stora landet i väster. Ännu har jag inte lyckats, men detta kan nog bero på att min enkla "farkost" inte lämpar sig för atlanttrafik. Det har ändå sin tjusning att i bräcklig skuta ge sig ut i det väldiga eterhavet. Det låter fantastiskt att på några timmar hinna fara världen runt utan svårigheter vid

är varit gott även här, och på kåren har även förhållandena i allt varit goda. Vad terrängen beträffar, var denna bättre än i Landskrona, och därmed blev även övningsmöjligheterna större här. Så man kan nog säga, att fördelarna med flyttningen var övervägande, när vil den första saknaden efter Landskrona lagt sig.

gränspasseringsarna. Alla radioamatörer höra hemma i samma familj och alla tala vi samma enkla språk samt hjälpa varandra tillrätta med bekymmer och problem. För att bestyrka våra sammanträffanden sända vi våra verifikationskort (= visitkort) till varandra och gå där närmare in på detaljer vid de avlagda "besöken".

Radioamatörverksamheten har på detta sätt blivit en sammanbindande länk, som når över alla gränser. Dess värde som ett närmande medel mellan folken kan i dessa tider icke nog uppskattas. Verksamheten tjänar försvaret därigenom att de, som skola tjänstgöra som signalister i fält erhålla en god träning och bibehålla och utveckla sina färdigheter. Därtill erhålles en "luftvana", som har den allra största betydelse för en god fältsignalist. Alla, som syssla eller sysslat med radiotrafik, äro nog medvetna om, att konsten att "hålla kvar" motstationen många gånger är synnerligen svår. När det därtill är lika trångt om utrymme som på amatörväglängderna gäller det att inte låta någon gå ifrån sig.

Hur blir man då radioamatör? Det fordras särskilt certifikat och tillstånd, som utfärdas av Telegrafverket. Varje signalist med självaktning skall kunna klara av proven. Fordringarna för erhållande av B-certifikat äro 60-takt i sändning och mottagning samt några enkla prov i radioteknik och -trafik. A-certifikat erhålles först sedan B innehafvs under 1 år (yrkestelegrafister undantagna). Fordringarna för A-certifikat äro ju något högre, men 80-takt skall vilken T 4-signalist som helst kunna klara av. Helt kostnadsfritt får man inte certifikaten, men för vpl, som avlägga proven under pågående tjänstgöring äro avgifterna något nedsatta. Det skulle taga alltför stort utrymme att i detalj gå in på lagbestämmelserna rörande radioamatörverksamheten och kunna dessa bestämmelser erhållas direkt från Telegrafverkets Radiobyrå. Signalbefälet står också till tjänst med alla upplysningar. Sedan certifikat och tillstånd erhållits får man taga i bruk sändaren, som varje tekniskt intresserad inte behöver ha alltför svårt att klara av om bara erforderlig materiel kan anskaffas. Ja, sedan är det klart att söka sig nya vänner i världens olika hörn.

Du, som är, och Du, som varit signalist vid T 4, kom med i den stora familjen av SM-"hams". Du gör landet en stor tjänst samtidigt som Du har en trevlig fritidssysselsättning. 73 de SM7VQ.

Personalvården vid T 4

Införandet av den ettåriga 1. tjänstgöringen förde med sig en mängd problem, både för befäl och manskap. Ett av de viktigaste har utan tvivel varit fritidens användande. Många hava hyst den uppfattningen, att fritiden och dess användande icke vore ett problem och, även om så vore fallet, att det icke vore något som egentligen kom de militära myndigheterna vid. Denna uppfattning torde väl numera hava släppts av allt ansvarskännande befäl. Erfarenheterna från beredskapen och åren efter dennas upphörande ha öppnat ögonen även på de mest tvivlande.

Vad är då personalvård? Svaret härpå lämnas i Tjänstgöringsreglemente för krigsmakten, som säger: "Personalvård är omsorg om truppen i socialt och kulturellt hänseende. Den omfattar upplysning, social rådgivning, frivillig bildningsverksamhet och förströelse. Dess främsta syfte är att gagna andan inom krigsmakten". Detta omfattande program har medfört, att en särskild officer placerats såsom föredragande inför kårchefen i alla personalvårdsärenden, personalvårdsofficeren, och en person, vid T 4 militärpastorn, såsom personalvårdsassistent.

Den socialvårdande verksamheten — och hit hör bl. a. familjebidrag, värnpliktslån, riksförsäkringsärenden, meritförteckning m. m. — åvilar i första hand kompanicheferna, till vilka de värnpliktiga ha att vända sig med sina problem. Då det emellertid som regel torde vara omöjligt, att kompanicheferna till punkt och pricka hinna göra sig fullt förtrogna med alla de författningsbestämmelser, som finnas inom detta vidsträckt område, finnes det vid kåren en högsta sakkunskap i hithörande frågor, och det är personalvårdsassistenten. Varje onsdag kl 1100—1300 har han mottagning i sitt tjänsterum, och erfarenheten från det gångna arbetsåret har givit vid handen, att kårens värnpliktiga i mycket hög grad begagnat sig av denna möjlighet att få rådgivning.

Den kulturella personalvården omfattar biblioteksverksamheten, föreläsningar, frivillig fritidsundervisning och förströelse. Vid kåren finnes ett bildningsråd, och detta har till uppgift att i berörda hänseenden vara ett rådgivande organ samtidigt som det tjänstgör som kontaktförmedlare mellan kåren och samhället. Detta kommer även till uttryck i rådets sammansättning. Förutom personalvårdsassistenten, personalvårdsassistenten samt representanter för underofficerskåren, det fast an-

ställda underbefälet och de värnpliktiga ingå nämligen i detsamma även tvenne civila ledamöter jämte stadsbibliotekarien. De civila ledamöterna äro f. n. köpman F. Thereström och egendomsmäklare G. Nilsson, representerande ABF resp. SLS, samt bibliotekarien fröken B. Rydeman. Bildningsrådet är underställt kårchefen och har att uppgöra förslag till åtgärder, vilka ha samband med den kulturella personalvården.

Kårens bibliotek kan glädja sig åt en stark och växande lånefrekvens. Det omfattar f. n. 1.868 band och under tiden 1/7 1946—30/6 1947 har antalet lån av facklitteratur varit 570 och av skönlitteratur 4.614. Varje måndag, onsdag och fredag är biblioteket öppet kl 1730—1830. För biblioteket har en trevlig lokal upplåtits i Fritidsgården.

För föreläsningverksamheten har kåren erhållit statsbidrag med 300:— kr, vilket räcker till ca 6 föreläsningar. Samarbeta har emellertid inletts med Hässleholms föreläsningförening, och enligt överenskommelse äger militär manskapspersonal fritt tillträde till av föreningen anordnade föreläsningar mot det att föreningen har samma förmån, när bildningsrådet anordnar föreläsningar.

Den frivilliga fritidsundervisningen, som är den ojämförligt betydelsefullaste grenen av kulturell personalvård, har lockat ett stort antal deltagare. Anmälningavgiften är så låg som 3:—, och för detta blygsamma belopp får den värnpliktige vara med i en 40-timmars kurs, ledd av kompetent lärare. Det är icke ett fåtal kurser att välja på. För studenterna äro särskilda kompletteringskurser, huvudsakligen i språk, anordnade. För samtliga värnpliktiga finnas kurser i bl a räknestickans användning, musikteori, läsovnningar i engelska, motorkännedom, ridning, träslöjd, bokföring, maskinskrivning m. m. ämnen, som de värnpliktiga ha den största glädje utav vid återgången till den civila förvärvsverksamheten. Sammanlagt ha omkring 250 anmälningar inkommit. Några kurser ha redan börjat, när detta skrives, och undervisningen beräknas vara i full gång i början av oktober.

Aterstår att nämna några ord om förströelseverksamheten. Kårens teatercirkel har i juli inför ett jublande auditorium uppfört folklustspelet "Himvarn å pussasjuga" av författaren Nils Bie Persson. Om någon månad kommer en

Forts. å sid. 16.

"Det bästa var nattvardsgången"

Av militärpastor Gustaf Lindvall.

Det var egentligen en av mina scoutpojkar som gav det svaret, när hans mor frågade honom, vad han tyckte varit det bästa han upplevt på sommarens stora läger i Adalen. Då hade han fått vara med om tio underbara lägerdagar i vårt lands kanske ståtligaste bygd, en hundramilafärd genom halva Sverige och två dagars besök i huvudstaden. Och ändå svävade han icke på målet: "Det bästa var nattvardsgången."

Jag förstär honom. Den andaktsmättade stunden vid älvstranden, då närmare 1000 unga män böjde knä vid Herrens bord, gjorde ett outplånligt intryck på oss alla, som var med. Sådant glömmes man aldrig.

"Det bästa var nattvardsgången." Jag känner faktiskt detsamma, när jag nu sitter och bläddrar i min dagbok som militärpastor vid T 4 och låter de många tillfällen i helg som vardag, då kåren varit samlad till gudstjänst och korum, passera min inre blick. Många, många av dessa samlingar blev till oförgätliga högtidsstunder — icke minst för prästen. Men ändå måste jag säga: "Det bästa var nattvardsgången." Och låt mig nu berätta om den!

Vi hade redan ganska länge haft våra regelbundna gudstjänster på onsdagskvällen i stadens kyrka, när jag fick tanken att ordna en sådan gudstjänst. Först ryggade jag tillbaka för tanken.

Var den icke alltför djärv? Fanns det någon utsikt att lyckligt genomföra den? Ja, varför icke? Visserligen är icke männen de trånaste gästerna vid Herrens bord, allra minst unga män. Men — å andra sidan — var det icke en skara män som den första gången firade den heliga nattvarden? Och var det icke rent av min plikt som präst vid T 4 att ordna denna nattvardsgång? Alltså måste det ske.

En sak var jag emellertid klar över: deltagandet i nattvardsgången måste vara absolut frivilligt. Ingen finge känna sig tvingad.

Så kom dagen och stunden. Sällan har jag känt en större bävan än inför den gudstjänsten. Men det var en bävan parad med hoppfullhet. Det kunde icke misslyckas.

"Kommen, ty nu är allt redo!" Så löd inbjudan. Jag kände mig tala å min store Herres vägnar. "Kommen!" Och se — man kom. En efter en reste sig, duklag efter duklag föll på knä vid altarrunden. En förunderlig stillhet rådde. Alla föreföll gripna av stundens innebörd och egenartade stämning.

När den högtidliga akten var över, hade 84 unga män mottagit sakramentet. Mitt hjärta jublade av tacksamhet och glädje. Spänningen var försvunnen. Blott minnet av en oförglömlig syn, en oförgätlig högtidsstund stod kvar.

ETT NYTT TRUPPSLAG TILL HÄSLEHOLM

Det är ej enbart P 2 som den 1/10 1947 bidrar till ökad "militarisering" av Hässleholm. Från samma datum är Tyg 3 förlagt till T 4 och ökar kårens personalstyrka med ca 100 man.

Tygtrupperna sågo dagens ljus den 1/10 1942 och förlades provisoriskt (mycket provisoriskt) i Stockholm. Sedermera flyttade ett kompani till Västerhaninge, utanför Stockholm, och den 1/4 1947 förlades detta förband i Skövde. Avsikten var att truppslaget skulle vara organiserat på tre kompanier med förläggning i Sthlm, Karlsborg och Boden. Denna tanke övergavs emellertid snart och efter diverse diskussioner har sedermera bestämts att Tyg 1—3 anslutes till T 1, T 2 respektive T 4.

Vid truppslaget utbildas pjäs-, vapen-, instrument- och motormekaniker samt förrådspersonal för am- och tygförråd. I undervisningen ingår förutom rent militära övningsgrenar, reparations-tjänst, smide, svetsning samt maskinverkstads-tjänst m. m. Av det sagda torde framgå att de vpl få en synnerligen intressant och, ur civil synpunkt sett, allmännyttig utbildning.

Då vi "tygsoldater" nu börja vår verksamhet vid T 4 är det med förhoppning om att ett gott samarbete skall komma till stånd mellan våra värdar och oss. Vi arbeta ju alla för samma mål, skapandet av goda soldater för landets försvar.

PARIS

som en rekryt från T 4 fann staden i slutet av augusti

Att nedanstående rader kunnat komma till, beror i första hand på att signalen blivit uttagen att representera Sverige vid akademiska världsmästerskaps-tävlingarna i fri idrott i Paris och i andra hand på att kårchefen beviljat tjänstledighet för den erforderliga tiden.

I motsats till de flesta moderna storstäder är Paris uppbyggt efter en enhetlig stadsplan, upp-gjord av Seine-prefekten Haussmann under Napo-leon III. Stora delar av staden revs på 1850-talet för att lämna plats åt de nyplanerade öppna plat-serna och jättebredda boulevarderna och gatorna, som systematiskt och oftast symmetriskt genom-korsa Paris. När Haussmann drog ut tolv breda boulevarder från den cirkelformiga plats, där Tri-umfbågen står, kunde han säkerligen ej ana till hur stor nytta detta skulle vara för våra dagars trafik. Deste större var hans känsla för stadsplan-ens arkitektoniska och estetiska värde. Man lägger också märke till de många perspektiv som skapats i staden. Från Place de la Concorde t. ex., som är en ofantligt stor öppen plats med en stor obelisk och många vackra skulpturer, sträcker sig den pampiga Rue Royale norrut fram till Made-leinekyrkan med dess höga kolonner utefter hela fasaden; åt öster ser man Louvre i borte änden av Tuilerieträdgården (tidigare låg Tuilerierna framför Louvres bågge flyglar och skynde utsikt-en mot Louvre. Vid ett uppror 1871, "kommunen",

förstördes emellertid Tuilerierna); åt söder ligger Deputeradekammaren på andra sidan en stor bro över Seine, och åt väster slutligen går Paris för-nämsta boulevard, Avenue des Champs Elysées, en och en halv kilometer fram till Triumfbågen. Läkande perspektiv har åstadkommit på många andra ställen i staden, men det skulle föra för långt att här gå in på dessa.

För att få se något av denna fascinerande stor-stad, som är alldeles oskadad, trots att kriget ny-ligen gått över den (eller man kanske måste säga förbi), måste man använda sig av buss eller bil. (Det finns ett kanske ännu bättre eller åtminstone snabbare sätt att förflytta sig, och det är att åka Metro(-politän), den underjordiska järnvägen, vars nät sträcker sig under hela staden.) Att åka buss eller taxi har emellertid sina nackdelar: på bus-sarna är det ofta så fullt, att man ej kan se ut, och när man åker taxi är man alltid orolig för att de skraltiga gamla bilarna ej skall orka fram till be-stämmelseorten.

Inte heller på befolkningen eller livet i Paris märktes några svåra spår efter kriget. De flesta viktigare livsmedlen voro visserligen ransonerade, men dock ej så att man kunde tycka sig märka, att befolkningen var undernär. Inom parentes sagt så kunde man få praktiskt taget vad som helst och hur mycket som helst på lyxrestaurang-erna, bara man betalade bra. Ungefär detsamma var förhållandet med skor och kläder. Hade man ej några kuponger, så kunde man ändå få köpa ett par skor, ifall man jämte skorna köpte ett lä-derbälte, för all del mycket flott, för 1000 francs (= 30 kr.). Kläder, även av ganska god kvalitet, kunde man, om man hade kuponger, få köpa till priser som knappast voro högre än i Sverige. För övrigt voro affärer och varuhus oväntat välförse-da med allehanda varor.

Om fransmännen och fransyskorna måste sägas, att de i många avseenden ej motsvarade förvänt-ningarna. Fransmännen saknade det livliga tempe-rament, som man väntade att de skulle vara be-gåvade med, men de voro fördenksull ej inbundna och tråkiga. Lugna, förfärligt hjälpsamma och älskvärda, blevo de likväl uppskattade av utlän-ningar. De tycktes också, troligen redan från föd-seln, besitta ett "fint sätt", som bl. a. svenskarna ofta tycks sakna. Den "svenske busen", ofta ganska berusad, kan man ej finna någon motsvarighet till i Paris.

Fransyskorna voro liksom sina män mycket små. De voro ej så vackra som man hört talas om utan snarare tvärtom. Dock fanns det naturligtvis på teatrar och nattklubbar många fransyskor med tilltalande yttre hävör. Dessa skilde sig i allmän-het också från de övriga fransyskorna därigenom att de voro blondiner.

Karakteristiska för gatubilden äro barerna och restaurangerna, vilka under den varma delen av året var och en lägga beslag på den del av trot-toaren som ligger närmast utanför lokalen. När det sedan i allmänhet ej är längre än 25 å 50 me-ter mellan två dylika ställen, kan man räkna ut hurudana trottoarerna se ut.

Riktigt har man ej lärt känna Paris, om man inte varit i nöjeskvarteren i Montmartre. I cent-rum ligger Place Pigalle, som är förvandlat till ett stort tivoliområde med karuseller, skjutbanor, stånd, tält och allt annat som hör till ett riktigt tivoli. Vid gatorna närmast omkring Place Pigalle ligga barer och restauranger vägg i vägg och längre in bland kvarteren ligger det nattklubbar av varierande storlek och "skumhetsgrad" lika tätt. På gatorna gå reklammän och "värvare" från nattklubbarna och föser in folk nästan med våld i sina lokaler. Gatorna äro också fulla av prosti-tuerade kvinnor, som konkurrera om kunderna. Här äro kopplare och hallickar alldeles överflödiga.

För att ingen av dessa bilder från Montmartre skall förledas att tro, att nöjeslivet där är bely-sande för moralen i Frankrike, förtjänar det på-pekas, att det finns få länder, där flickorna äro så strängt hållna som i Frankrike. Mellan "glädje-

Place de l'Opéra.

flickorna" i Montmartre och den övriga kvinnliga befolkningen är det i moraliskt hänseende en oer-hört skarp gräns.

Vpl 2505.

Korpralen och gruppchefen leder en teoretisk kartläs-ningsövning, som han efter välförrättat pedagogiskt värv avslutar med följande tänkvärda reflektion: "När ni nu kommer ut och går efter karta och det någonstans skulle visa sig, att kartan icke överensstämmer med terrängen, skall ni låta terrängen gälla, ty den är mestadels rätt."

Pallas' glass den är härligt!

Säljes alla dagar i affären S. Förstadsgatan 32 samt vardagar i filialerna Kansligatan 4 och Ystadsgatan 11, Malmö.

Place de la Concorde.

Med T 4 vid Inre Mjövattnet

När vi någon av de sista dagarna i juli fick veta, att de som anmält sig till frivillig skogsavverkning skulle göra sig beredda att fara till Norrland omedelbart efter övningsuppehållet, tyckte vi, att det skulle bli "alla tiders". Det skulle bli att komma från vardagens enahanda och tillbaka till den civila gärningen för de flesta, vilken vi trots allt gillar ganska bra.

Vi utrustades måndagen den 11 aug. och fick en massa saker med oss som vägde en hel del. Det låg i eget intresse att packa så ändamålsenligt som möjligt och helst så lite som möjligt, för vi skulle bära alltsammans själva, och att det inte skulle bli korta sträckor fick vi veta på kvällen då fanjunkare Svensson, som skulle bli vår chef, gav oss en orientering om resan.

Vi skulle resa på tisdag morgon kl. 0700 och beräknades vara framme onsdag middag kl. 1358 vid Brännbergs station, som ligger 3 å 4 mil söder om Boden. Härifrån skulle vi resa med bil så långt vägen räckte, och det var c:a 3 mil, varefter återstod en fotmarsch på 1 mil rätt ut i terrängen till en sjö, som hette Inre Mjövattnet.

Ingen lät sig dock nedslås av detta meddelande. Utan tisdag morgon stod vi uppställda utanför kompaniet, färdiga till marsch mot stationen, friska ynglingar med god aptit på livet. På stationen tillstötte en kontingent Södra skåningar, vilka vi skulle ha sällskap med till Boden.

Det blev tid för avgång, och tåget rullade i väg norrut mot Stockholm, där vi skulle utspisas och göra ett uppehåll på c:a 4 timmar. Något som överraskade mig personligen var upptäckten av vilket skogsland Sverige egentligen är. Utefter hela järnvägen tränger skogen på, blott här och var avbruten av en åkerlapp. Undantagen var Östgöta- och Uppsalaslätterna, där sädesfälten vajade gyllengula, färdiga att falla för skördemannens lie eller rättare sagt självbindare. Skogen intresserade dock mest, och våra förtjänstmöjligheter diskuteras flitigt.

Tåget kom till Stockholm ungefär en timme försenat, och vårt korta besök blev sålunda ännu kortare. Det blev dock två timmar över att "göra" Stockholm på. Vi hade i alla fall varit i Stockholm och kl. 2005 rullade norrlandståget i väg mot Norrbotten med oss.

Vi hade lättförklarligt nog inte fått sovvagn, men med fyra man i varje kupé gick det fint, och

de "beredskapare" som läser det här vet, att det inte var första gången en trött krigare låg på bagagehyllan. Vi somnade någonstans i Uppland vid hjulens monotona dunk över skenskarvarna och vaknade i Hälsingland av att det var kallt. Det var dock ingen förlust, ty en storslagen natur utbreddes sig för våra blickar, och när Angermanälven passerades vid Forsmo var alla på benen och tittade på en av Sveriges vackraste utsikter.

Vi anlände planenligt till Brännberg, men sedan var det slut med det planenliga. Vi hade skickat ut en förläggningpatrull ett dygn i förväg, och nu var en man ur denna för att möta oss tillsammans med bilar från A 8. Vi fick det dystra beskedet att någon förläggningmateriel hade inte kommit till Brännberg, utan den hade troligtvis följt med ända till Boden. Denna förmodan visade sig vid en telefonförfrågan vara riktig, och en lastbil skickades för att hämta grejerna. Under tiden fick vi vänta och göra Brännberg osäkert, vilket var lätt gjort, för där var nog högst 15 hus i samhället.

Vid fyratiden kunde vi ge oss i väg från civilisationen och ut i ödemarken. Skogen tilldrog sig alltjämt vårt största intresse, och det var med sorg i hjärtat vi konstaterade, att den var under all kritik. Efter en timmes bilfärd tog vägen slut, och här låg två gårdar som en utpost mot ödemarken. Här lastade vi av och fick order om kläbyte — vi hade ju färdats i permissionsuniformer — för nu skulle det bli marschera av. Kl. 5 var vi färdiga, och så bar det i väg i ganska hårt tempo på en väg som egentligen bara var en snitsling, och det var vad vi orkade med med våra 30—35 kg. på ryggen. Vägen tycktes oändlig, och bl. a. konstaterades, att en sovsäck av fårskinn är bra att ligga i men värdelös att bära på. Rätt som det var hade vi i alla fall gått halva vägen, och vi rastade ett slag, men då började Norrlands vildaste djur att ge sig till känna, och det anser jag knotten vara. Infödingarna påstod senare, att den egentliga högsåsongen var över vad det gällde sådana djur, men det var nu det värsta jag varit med om i småkrypsväg. Raster har en obehaglig benägenhet att gå fort, och vi fick lov att ge oss i väg igen. Efter drygt 1½ timmes sammanlagd marsch var vi äntligen framme vid resans mål, Inre Mjövattnet.

Här möttes vi av en skara skäggiga individer, som uppgav sig vara från P 2, och det hördes för

all del på modersmålet, att det var skåningar. De försökte svartmåla sin vistelse där och uppmanade oss att bli ekonomipersonal, för den tjänade mest, m. m. m. m., och det var inte utan att vi blev litet betänksamma, när vi såg skogen och avverkningsmöjligheterna. När vi hade vilat oss ett slag, fick vi gå ner till bygden igen efter den återstående materien. Vid midnatt var alla tillbaka igen efter 3 mils marsch. Då var förläggningen rest, och vi kunde äntligen få krypa till kojs.

Dagen därpå fick vi sova så länge vi ville. Allt eftersom vi vaknade, ramlade vi ut och började göra i ordning våra verktyg. Det var bra doningar alltsammans, och det visade sig, att vi inte räknat fel, för det gick utmärkt att arbeta med dem. Längre fram på dagen blev vi omhändertagna av två instruktörer, som genom utlottning delade ut våra skiften. Helt naturligt kunde inte alla skiften bli lika bra, men vi var dock ganska nöjda allihopa.

Ja, så började den vardagliga gärningar, och vi gick med liv och lust in för vår uppgift. Genomsnittsförtjänsten höll sig omkring 12 kr. om dagen. Vädret var vackert hela tiden, och vi trivdes ypperligt. Inte ens "marka" saknades, vilket vår utmärkte chef ställde om. Ekonomipersonalen skötte sig förträffligt, när man betänker under vilka förhållanden den arbetade samt att varenda sockerbit skulle fraktas på hästrygk dit upp. Blåbär och lingon förekom i sådan mängd och av sådan storlek, att det ibland hotade att sabotera avverkningen. De karaktärsfasta klarade sig dock, och det var de allra flesta. En måndag hade vi t. o. m. egenhändigt plockade blåbär till efterrätt. Om söndagarna låg vi för det mesta vid sjön och badade — på kvällarna var det omöjligt på grund av de allestädes närvarande knotten.

Även den härligaste tid har en ände, och uppbyggdets dag nalkades. Vi hade lånat en del materiel från I 19 i Boden, vilken skulle göras ren och lämnas in enligt gängse militär ordning. Förden skull bröt vi förläggningen en fredag, under vilken materien skulle forslas ner till bilvägen. Det gick fint, för anspannare som vi var lyckades vi köra ner den tyngsta materien på anspannskärra, vilket inte företrädarna hade gått i land med. På lördagsmorgonen hämtades vi i bilar till Boden, där vi förlades på I 19. Här råder en verklig språkförbistring, ty minst 50 % av de värnpliktiga har finska till modersmål, och svenska användes så att säga endast på söndagarna.

Vi satte genast igång med materielvården och hade högsta fart, bl. a. därför att vår chef, fanjunkare Svensson, utverkat av kommandanten att vi skulle få besöka ett fort i Bodens fästning.

Villkoret härför var dock, att vi hade lämnat in på måndag morgon.

En sak bekymrade oss särskilt, och det var att vi inte fått ut våra penningtillgodohavanden för huggningen, och till råga på allt var det Barnens dag på lördagen och söndagen. De av oss som hade något på postsparbanken tog ut det, och sedan

Ett par av "hug-garna" med en del av resultatet.

Förbi Angermanälven vid Forsmo gick färdan.

delade vi det emellan oss så gott det gick. Det var ju inte så mycket, men det var ju alltid något.

Vi blev planenligt färdiga, så att vi kunde lämna in "prylarna" på bestämd tid. Kl. 1100 samlades vi för att marschera till fortet. Kameror och anteckningsmateriel måste naturligtvis lämnas hemma. Vad som visades får vi inte tala om — "en svensk tiger" — men det kan jag säga, att det var en bussig fortväbel som visade oss ikring och att det var en hänförande utsikt från taket ut över Luledalen.

På tisdagsmorgonen anträdde hemfärdan över Ange och Krylbo. Om den är inte något annat att säga än att vi fick koryv på nästan alla matstationerna och att T 4 överraskade oss med att möta med bussar vid tåget. Så vi förstod, att vi inte var alldeles ovälkomna.

Så var vi hemma igen och fick ta fatt i geväret, vilket kändes rätt ovanligt. Vi var dock en upplevelse rikare, och så småningom blev även plänboken litet tjockare, och det är ganska värdefullt när man är i dessa kläder. Eller hur?

En I. kompanist.

Tidningen förbehåller sig rätten för innehållet i denna publikation.

T 4 — ett bra ställe

Av vpl 486 — 6 — 46 Sjögren.

I Schweiz lär det vara så, att den manliga ungdomen anser värnpliktstjänstgöringen som en rättighet och icke som en skyldighet. För en svensk torde en sådan inställning vara rätt främmande, och det är säkerligen ytterst få svenska pojkar i värnpliktsåldern, som med förväntan eller glädje ser fram mot militärtjänsten. Olustighet är väl ett ord som rätt väl täcker det komplex av känslor och

Det var en gång för länge sedan. Den vidhjärtade och ömsinte kompanichefen, som gärna i sin dagliga gärning söker vädja till sina knektars bättre sidor, har ett gott öga till dryckenskapen. En gång har han låtit utfärda en order, att den syndare bland hans män, som råkat falla för denna last skall ha så pass mycket "ruter" i sig att han själv "dagen efter" gör personlig anmälan i ärendet till sin kompanichef, varvid denne också låtit en partiell amnesti från straffpåföljden skymta.

En dag inträder alltså en av hans krigare och anmäler det sorgliga sakförhållandet, att han under gårdagen varit "besvänt". Då kompanichefen vid närmare syn- och luktprövning tycker sig märka att samma bedrövliga förhållande råder även denna tidiga morgonstund, bryter den besvikne kaptenen ut: "Men det är du ju för f-n idag också." — "Ja, kapten", stammar den oförbätterlige, "men det skall ju enligt order icke anmälas förrän i morgon."

tankar, som är utmärkande för den värnpliktiges inställning till de kommande militära strapatserna.

Olustighet var väl också vad vi kände i början. Långa torde det väl dröja, innan vi glömmet det livliga obehag vi erför vid de första dagarnas kontakt med militärlivet här på T 4. Sängbäddningen var väl det första som grusade alla ev. militära illusioner. Att man skulle bädda så till den grad snyggt och prydligt, att allt liggande i sängarna omöjliggjordes utan vidtagandet av en omfattande demolering av hela härligheten, är ännu i dag totalt obegripligt för de flesta. Exercisen visade sig också fullt ut motsvara sitt rykte, för att nu inte tala om ålningen, vilken, antingen den nu utfördes "medelst slingring" eller "medelst hasning", efterlämnade svårutplånliga fysiska och psykiska spår. Och så var det allt detta tjat på som vi tyckte fullständigt oväsentliga detaljer som var så irriterande i början, innan man hunnit vänja sig vid det: "Vrid om handen!", "Sänk lillfingersidan!", "Knäpp knappen!", "Stoppa in dom där remmar-na!", "Varför har ni inte mynningsbleck på?" o. s. v. i all oändlighet. Att tystna precis kl. 10 på kvällen, när det hänt så mycket under dagen som helt enkelt måste kommenteras, var ungefär lika svårt som att stiga upp vid revej. Och man tyckte att man kunde bli galen av att hålla reda på alla nyttiga och onyttiga prylar, som man fått ut, och vilkas antal ständigt ökades, trots allt som kom bort.

Från början fick man också klart för sig, att expeditioner och dylikt var något som i görligaste män måste undvikas; den militära etiketten tycktes alltför krånglig för att ens den djävaste skulle våga sig på att gå in på en expedition och anhålla om att få anmäla något. Många andra situationer verkade lika förlamande på det enskilda initiativet; av utrymmesskäl kan jag inte gå in på någon utredning om vad man kan företa sig för att slippa hälsa på alla därtill berättigade.

Tvånget och den militära disciplinens tunga börda kändes hårt, men antingen det nu är så, att man vänjer sig vid allt, eller man bör söka någon annan orsak, så tar vi det inte så hårt längre, lyckligtvis. Det verkar som om en hel del av barskheten hade fallit av befälet; det är visserligen en hel

del kvar, tillräckligt mycket för att hålla disciplinen vid makt, men man har lärt sig att umgås med dem, och resultatet har blivit, att man så småningom kommit underfund med att vederbörande inte är så fränstötande som man först tyckte utan faktiskt har en hel del förtjänster också. Man vet, att de inte är omänskliga utan tvärtom riktigt hyggliga, bara vi "gör som vi har blivit lärda", och det gör, att man åtminstone med jämmod kan se framtiden an.

Ljuspunkten framför alla andra i det militära är emellertid kamratskapet, det kamratskap som kan och bör uppstå inom alla avdelningar och i vilket helst också befälet skall kunna räknas in. Vid de flesta förband är ett gott kamratskap lika ofta förekommande som befällets successiva förmåneligande, och så är också fallet på T 4, och det är alltså inte några för kåren särskilt utmärkande fördelar som bjudes manskapet. Sådana finnes emellertid också, och det i ganska stor utsträckning.

Kanske beror det på den sällsynt vackra sommar vi haft i år att intrycket av Kungl. Skånska Trängkåren inte är dystert och mörkt utan — om man bortser från den chockverkan, som de första dagarna bjöd på och som redan har berörts — ljus och glatt och öppet. Trängtruppernas uppgift i krig är inte det direkta dödandet utan snarare att uppehålla livet på soldater och djur i den armé, som skall försvara oss och vårt land, och det är kanske delvis därför som det, trots alla realistiska stridsövningar, finns en så pass fredlig prägel på T 4.

Det finns många andra omständigheter som gör att vi värnpliktiga ha alla förutsättningar att trivas på T 4. Förutom den personalvårdande verksamheten här, som beröres på annan plats i denna tidning, skall jag här bara nämna den gedigna utbildning som bilister, sjukvårdare, signalister, hästkarlar, mekaniker m. fl. får, en utbildning som väl främst syftar till att höja vår militära tjänstbarhetsgrad men som också kommer att bli de alla flesta av oss till stor nytta i vår kommande civila gärning. Det gör, att en värnpliktig vid T 4 inte har någon anledning att betrakta sin militärtjänst som bortkastad tid; den kan visserligen komma som ett mycket olägligt avbrott i yrkesutövning eller studier, men tänker man efter, är värnplikten säkerligen, även ur en trängt egoistisk synpunkt, nyttig inte bara ur utbildningssynpunkt. Det finns någonting som kallas truppvana; det lär vara det resultat, som man bl. a. vill uppnå med exercisen. Om man ser det hela litet mera i stort, kanske man kan säga, att vi i det lilla sam-

S. k. "hygienisk inspektion" är anbefallad med särskild tonvikt på tandborstningen. Till den ändan är föreskrivet att varje man skall stå vid sitt sängställe hållande i högra handen sin tandborste och i vänstra handen sitt för ändamålet avsedda glas. Chefen, åtföljd av regementallikare resp. kompani- och plutonchefer, vandrar från logement till logement, njutande av massverkan i anblicken av all denna tandborstningsmateriel.

Allt synes arta sig till s. k. negativ inspektion där ingen rimlig anmärkning kan framställas. Endast ett logement återstår, men där står en karl, som tydligen gruvligen missförstått avsikten med anbefalld besiktning. Ty i stället för borste-tand håller han fram en borste-nagel. Allmän förvåning inom inspektionstablen. Kompanichefen tillfrågas angående mannens förståndsgåvor och upplyser, att några rubbningar härutinnan ej förmärks. Chefen vänder sig då direkt till nagelborstmannen med förfrågan, huruvida han verkligen borstar sina tänder med det redskap, han beväpnat sig med. Då denna fråga bejakas uttrycker regementschefen på läkarens inrådan sin önskan att i praktiken få se; huru en dylik operation utföres. "Skall ske, Överste!" svarar den hörsamme beväringssmannen, ställer ifrån sig sitt glas, överflyttar borsten till vänster hand och uttager ur munhålan sitt löstansgarntityr, som behändigt låter sig putsas med den missförstådda borsten-nagel.

Tabli!

hülle för sig som ligger innanför kaserngrindarna får vad man skulle kunna kalla samhällsvana: vi lär oss att anpassa oss efter andra, så att bästa möjliga helhetsresultat kan uppnås. De som inte vill lära sig det, är egentligen endast att beklaga, ty utan en sådan social känsla är det nog svårt att bli en nyttig och lycklig samhällsmedlem. Och vi unga värnpliktiga är väl i allmänhet större eller mindre blindstyren, som mycket väl behöver slipas till en smula.

Mycket annat kunde sägas om Kungl. Skånska Trängkårens förträfflighet och fördelar framför andra förband. Troligen skulle något sådant dock få katastrofala följder för en tidning med ytterst begränsat spaltutrymme som denna; jag inskränker mig därför till att konstatera, att på ett bättre ställe än T 4 kan man säkerligen inte göra sin värnplikt. Det håller nog alla med mig om, säkert också det lilla fåtal, som i n t e trivs här.

På sommarens sista dag

Du trolska sommarland i månens ljus:
En natt ännu dig återstår att leva —
sen slits i grönskan bort en blodig reva
och stormen slår i obetvingligt rus.

Jag levt mitt liv i trädens lugna sus
och än ej fått i sorgens dimma treva,
men kanske allt slår om i samma veva
som höstens regn suggs upp av torrhet grus.

Men sommarmelodien finns dock längst inne.
Om värme, sol och lek bor kvar ett minne,
fast vinteras kyla stänger vägen ut.

När vintersnön har smält och bäckar strömma:
Skall jag i vår mitt tvungna allvar glömma?
Skall glädjen få bli fri en gång till slut?

7-7-47.

PERSONALVARDEN VID T 4

Forta. från sid. 8.

revy att spelas. Den inövas nu som bäst under ledning av vpl kocken Friman på 1. komp. Kårens musikkår kommer att giva några konserter och ev. kommer även konsert att givas av stadens or-

kesterförening. I övrigt kommer varje kompani att var för sig ordna s k kompaniaftnar, då kompaniernas förmågor få tillfälle att visa vad de kunna.

PVoff.

Ett exercisminne

AV kyrkoherde Albert Sjögren.

När jag den 27 juni 1918 ryckte in för att fullgöra min värnplikt vid T 4 och första gången trampade Hässleholms gator, anade jag föga, att jag skulle bli den förste kyrkoherden här. Inte minst på grund av T 4 har Hässleholm blivit känt. Och när man betänker, att det så långt tillbaka jag hört talas om värnplikt alltid varit särskilt eftertraktat att bli tilldelad T 4, förstår man, att det skänkt Hässleholm ett gott renommé.

På grund av vissa omständigheter kom jag inte att vara så många veckor på T 4. Visserligen har var dag sin plåga, även under exercistiden, men det är märkligt, vad åren förläna ett skimmer åt de värsta besvärligheter. Därför blir det i regel blott ljusa minnen, som komma på besök, när man tänker tillbaka.

En reflektion gjorde jag nästan med detsamma, då jag kom inom kaserngrunden: hur ärans och hjältarnas språk misshandlades. Det svors, så att det osade efter det. Tyvärr visade både befäl och studenter en förvånansvärd brist på bildning: att så illa behandla sitt modersmål. Jag förstår så väl

regementspastorn vid ett beridet regemente, som i en predikan sade: "Ni svär, så att den stumme kamraten i stallet skäms för er."

Jag minns en situation, som mitt i sin sorglighet har ett icke ringa stänk av humor över sig, och som många gånger gett mig som präst anledning till självrannsakan. Studentkompaniet var på marsch till matsalen. Furiren, som förde befälet, var inte nöjd med marschen och serverade följande klyscha: "Med den här takten går det rakt åt h—e." En i lederna hov upp sin röst och sade: "Och ändå går det fyra präster i teten!" (Vi voro nämligen så många prästvigda i studentkompaniet då).

Det har många gånger kommit mig att tänka på det ansvar vi präster ha. Men nog har jag också många gånger beklagat, att inte jag efter furirens (väl också föga reglementsenliga?) klyscha var den slagfärdige och frimodige, som hov upp min röst och kommenderade: "Helt om marsch!" Ty det är ju åt det hållet vi vilja allesammans — eller hur? Säkert också furiren!

Kaptenerna Westerhjelms och Ahlman äro kompanichefer. Den förre har i viss mån "framtiden bakom sig", under det

den senare har mycket överdrivna förhoppningar på denna. W. lade också i dagen ej mera tjänsten än nöden krävde under det A. i samma avseende visade ett nit, som möjligen i vissa fall kunde rubriceras som "ovist". Hade W. av "en vänlig Norna" fått befälsbefälet vid sin födelse, får man nog säga, att samma Dam varit ganska njugg mot stackars A. Vid inspektioner och andra solenna tillfällen visade det sig ofta att W:s soldater höjdes med ära, under det A:s efter alla upptänkliga planer och instruktioner drillade "kämpar" ej fingo den erkänsla, som enligt deras kompanichefs mening borde kommit såväl honom som hans kompani till del. Denna dygdens uteblivna belöning grämde A. i hans beföringshungeriga hjärta. Efter en "kritik" då han tyckt sig ha fått mer än vanligt ringa utdelning på sitt investerade nit kunde han ej avhålla sig från att göra en förfrågan hos sin vid samma tillfälle lagerkrönt vapenbroder angående hans kompaniutbildningsmetoder, som åtminstone till det yttre gav stora och löftrika resultat. På denna modesta anhöllan svarade W.: "Käre vän. Intet är enklare. Så fort jag får 'nys' om en inspektion ställer jag upp mitt kompani och uppläser ett manifest av ungefär följande lydelse: 'Soldater! I morgon kommer generalen och tittar på oss. Detta ställer det största kravet på er, ty verkar ni slöa och ointresserade, då blir jag kanske avsatt och ni kan få Ahlman till kompanichef.'

Som ordförande i Hässleholmsavdelningen av Försvarets Civila Tjänstemannaförbund har jag välvilligt erbjudits spaltutrymme i denna jubileumsskrift.

Någon frågar kanske med rätta vad civila tjänstemän har för ett samband med en jubilerande trängkår. Man är kanske i dag mera införstådd med att civila tjänstemän finns anställda vid försvaret än vaktposten av 1942, som på en fråga om han kunde ge en upplysning om ett visst fältförbands förlägningsplats svarade: "Det ger jag icke Dig någon upplysning om, ty Du är spion".

Vid ett jubileum är det i första hand den gångna tiden som tankarna kretsar kring. För fyrtio år sedan hade nog ingen kunnat förutsäga, att den civila tjänstemannapersonalen vid Kungl. Skånska trängkåren 1947 skulle uppgå till ett drygt 50-tal och vid försvaret i sin helhet till c:a 10.000. Den civila tjänstemannapersonalens uppträdande på försvarets område har naturligtvis mottagits med blandade känslor. Om man i dag skulle uttala sig om förhållandet mellan den civila och den militära tjänstemannapersonalen vid T 4, kan man kort och gott konstatera att man möts med ömsesidig förståelse.

Den civile tjänstemannen vid T 4 deltagar i kårens jubileumsfirande med känslan av samhörighet, känslan av att på sitt område få skriva ett blad i kårens historia.

Vid ett jubileum är det icke att bara göra ett "bokslut" för den gångna tiden och sedan med ett belåtet leende slå sig till ro. Man får icke glömma att se framåt.

Under de ofärdsår som vi närmast har lämnat bakom oss, visade svenska folket en enastående försvarsvilja. I dag, så snart efter denna ofärds-tid, talas dagligdags om försvarets fördel av en bred förankring hos den svenska allmänheten. Man gör sig frågan om detta skall vara liktydigt med att försvarets goodwill skulle vara på glid. Så är nog icke förhållandet utan fastmer avses att försvarets personal och allmänheten bör upprätta en intimare kontakt för att nå en ömsesidig förståelse. Det är väl ingen som vill påstå att försvarets personal skulle gagna sin sak genom isolering. Både försvarets personal och svensk allmänhet är nog mest gagnade av att en stark och solid brygga skapas mellan dem. Om försvarets civila tjänstemän kan vara en liten detalj i denna brygga, så

Det påstås att vi leva i radions och flygmaskinens tidevarv. Folk talar om Marconi och bröderna Wright men ingenting eller föga om pionjärerna på motorismens område.

Vi ha införlivat motorn med oss, och dess historia är en intressant berättelse om strävanden genom svårigheter, en ungdomens triumf över fördomar och konservatism.

Motorsportens män leva ett hårt liv, och på tävlingsbanan pressas män och motorer till ökade prestationer, vilka stadigt resultera i en förbättring av motorn till samhällets nytta.

Inom trängtrupperna har motoriseringen gått raskt framåt, och motorn har blivit vårt främsta "vapen". Detta har fört med sig ett mycket stort intresse för motorsport, vilket resulterat i bildandet av en egen motorklubb vid kåren, T 4 MK.

Kårens personal har sedan drygt ett år tillbaka deltagit i orienterings- och tillförlitlighetstävlingar i södra Sverige. Dylka tävlingar äro en direkt tillämpning på bilförbandschefens uppgifter vid marsch under fältförhållanden — körning en viss väg med en bestämd medelhastighet för att nå en viss punkt på ett bestämt klockslag.

Vårt deltagande på tävlingsbanan har varit framgångsrikt, och en stor del i framgångarna har chefen för Kungl. Skånska Trängkåren, överste K. O. Hagberg dels genom det intresse han visat oss och dels genom det stöd vi alltid erhållit av honom i våra strävanden.

Motorsporten syftar också till att höja körskickligheten och därigenom främja trafiksäkerheten. Till detta ändamål har KAK instiftat ett märke, KAK:s manövermärke, vilket kan tilldelas förare, som avlagt vissa manöverprov. Märket är av tre valörer, brons, silver och guld, och kan endast erövas med ett märke per kalenderår.

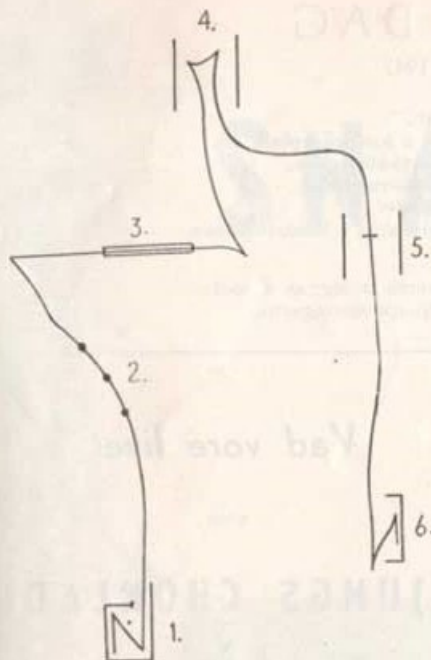
För att man skall kunna tilldelas märket, skall

är det ingen som har större glädje av detta än de civila tjänstemännen själva.

Som slutord skulle jag vilja uttala förhoppningen att Kungl. Skånska trängkåren hos allmänheten och då närmast hos oss göingar i fortsättningen får möta samma förståelse som hitintills. Härigenom underlättas trängkårens värv att när nöden så kräver bidra till att försvara Konung och Fädernesland samt vår hävdvunna frihet.

Göte Tilly.

Skiss för K. A. K:s manövermärke.

stadgade manöverprov avläggas enligt nedanstående bestämmelser.

Proven äro 6 (se skiss!) och omfatta:

Prov nr 1. Garageprov. (Utkörning ur garage med mått i förhållande till bilens storlek).

Prov nr 2. Styrningsprov framåt. (Tre pinnar skola överköras med rattsidans framhjul).

Prov nr 3. Styrningsprov bakåt. (Bäckning med rattsidans bak- och framhjul över en 10 m. lång planka).

Prov nr 4. Vändning på väg. (Vägbredd: 2-bilens axelavstånd).

Prov nr 5. Sandprov. (Bilen stannas i 20 cm. djup sand samt köres därefter upp).

Prov nr 6. Parkeringsprov. (Bilen parkeras inom ett utrymme av bilens längd + 1/3 av densamma).

Körtiden för de sex proven är: för brons 9 min., för silver 5 min. och för guld 3 min. 30 sek. Silver- resp. guldmärke kan endast den erhålla som tidigare innehar brons- resp. silvermärke.

T 4 MK inbjuder härmed bilförare till att avlägga prov för KAK:s manövermärke söndagen den 5 oktober med början kl. 0900. Klubben hoppas därigenom kunna bidra till att svensken blir ännu mera

"Motorminded".

Göingefräsen

12/10 kl. 1300 å Vankivafältet

Eliten av Sveriges scrambleförare
(Brinkeback, Ringborg, "Mc"
m. fl.) deltaga.

AUKTORISERAD FÖRSÄLJARE

i Ängelholm - Klippan - Billesholm
med omnejd

Modern bilverkstad . Komplet reservdelslager

RASK & BJÖRKS BIL A.-B.

Billesholm. Tel. 56 - 66 - 166

Beg. B. S. A. motorcyklar

fullständigt eftersedda för leverans.
Fastställt pris av St. Priskontrollnämnd

PHILIPSONS

Motorcykelavd. Carlsg. 26, Malmö
Tel. Namnanrop: Philipsons Bilbolag

Batteriet

bilens hjärta

TUDOR, Malmö

Program för
KÄRENS DAG

den 5 oktober 1947.

- 1130 Korum å motorkörplan.
- omkr. 1200 Motocykeluppvisning å motorkörplan.
- .. 1230 Sjukvårdsövning å korthållsbanan.
- .. 1300 Hästupvisningar å kaserngården.
- .. 1345 Visning av etablissemnet.
- .. 1400 Kamratföreningens årsmöte i Soldathemmet.
- .. 1430 Lunch.

Prov för KAK:s manövermärke kunna avläggas å motor-
körplan såväl före som efter uppvisningarna.

Hotell

Tunneln

MALMÖ

Vad vore livet

utan

LJUNGS CHOKLAD?

Bilfirman Holmberg & Söner

Skivarp

FÖRSÄLJNING, FULLSTÄNDIG SERVICE

Tel. 10, 97 och 165

NÄR DET GALLER JÄRN OCH STÅL

Edv. H. Thomée AB.

Tel. "Thomées järn"

Malmö

Egon Westrell AB., Malmö

Import Export

SNAPPHANE

Tidskrift för Kungl Skånska trängkårens kamratförening

Sommarnummer 1948 - Årgång 6

Pris 75 ö